

EL SÍ NOMÉS ÉS REAL SI ÉS FILL DE LA LLIBERTAT

FRA JACINT DURAN

Ja fa uns quants anys que algunes televisions van fer una enquesta entre la gent per veure quins eren els programes que més els agradaven, per poder així ajustar la seva programació a allò que agradava més a la gent. El resultat de l'enquesta, després d'haver-la fet diferents empreses, va ser que a la majoria de la gent els agradaven els reportatges, sobretot de naturalesa i d'història, i els programes informatius. Això és el que li agradava més a la gent. Per això, la televisió es va adequar al resultat de l'enquesta i va omplir la seva programació de reportatges i d'informacions diverses. Fins aquí tot bé.

Però, ¿què va passar? No sé com s'ho fan avui dia, però hi ha altres formes per llegir i saber quins programes veu la gent i l'audiència que hi ha, i va resultar que el que realment veuen les persones no són programes culturals, ni programes informatius, sinó tots aquests programes que anomenem "escombraria". Aquests són els que més s'estan veient. La gent no va dir el que pensava en les enquestes, va dir el que quedava bé, però la realitat era una altra. Les enquestes, moltes vegades no reflecteixen el que la gent pensa. El que la gent fa és una cosa diferent del que diu. Les audiències televisives continuen sent no de programes culturals, sinó d'altres que certament de cultura en tenen ben poc.

El mateix passa quan diem "l'opinió pública pensa que..." I, ¿què és l'opinió pública? L'opinió pública, em deia l'altre dia un periodista, la confonem amb l'opinió publicada. O sigui, que el que diuen els diaris, o la televisió, o fins i tot els mitjans de les xarxes, allò diem que és el que tothom pensa, per tant, l'opinió pública. Doncs

no, allò no és l'opinió pública; malgrat que sigui a vegades molt barruer, no és l'opinió pública. Allò és l'opinió publicada. Quan parlem amb la gent, i fins i tot el que posem nosaltres mateixos en els watshapps i en els mitjans, moltes vegades no respon al que realment pensem, sinó que diem el que volem que sentin els altres.

I, fins i tot, suposem per un moment que sabéssim el que realment pensa tothom, que l'opinió que hem captat, per mitjans molt sofisticats, fos el que la gran majoria pensa. Tampoc això t'assegura que el que pensa la gran majoria sigui la veritat, i sigui encertat. La veritat està en un altre nivell.

hi ha testimonis, només Maria. No hi ha l'opinió pública, no hi ha espectadors, no hi ha audiència... hi ha Maria sola, en una casa d'un poble marginal. És així com Déu es comunica. Més encara, podríem dir que allò que va passar en aquella caseta petita, i a Maria sola, és el gran ressò del silenci de Déu en els segles. Déu tenia una raó per la qual crear totes les coses, tenia una opinió, i l'opinió de Déu no és una opinió, és la Veritat per la qual van ser fetes totes les coses. I quina és la raó? Ho diu el Nou Testament diverses vegades: "Per Ell foren fetes totes les coses". Per Jesús. I, ¿per què? Perquè en Ell es troba la humanitat i la divinitat. Totes les coses van ser fetes perquè l'home es trobés en Déu i Déu en l'home; però només per l'abaixament de Déu, l'home podia aixecar-se fins a Déu. I per això, ja abans de la Creació, Déu pensà en Jesús, i perquè pogués encarnar-se va pensar en Maria. I perquè Maria pogués dir un sí total i veritable, havia de ser sense pecat, perquè havia de ser

Fixem-nos que en l'evangeli de sant Lluç hi ha dos grans Anunciacions: l'Anunciació de Joan Baptista i l'Anunciació de Maria. L'Anunciació de Joan Baptista, que es fa al seu pare Zacaries, té lloc a Jerusalem, en el Temple. I no era un moment qualsevol, sinó de culte, en el qual hi havia tota la gent esperant a fora. En el moment de presentar l'encens, es presenta l'àngel. Zacaries surt mut i tothom pregunta què li ha passat. Hi ha molts testimonis, molta gent, molts televidents. És el gran profeta que clou l'Antic Testament.

La realitat del Nou Testament, que és la de Maria, es fa en un poblet que quasi no surt al mapa: Natzaret; en una casa senzilla, com totes; i al si d'una noia. No

lliure, i on hi ha pecat no hi ha llibertat. Ho diu Jesús mateix: "Aquell qui peca és esclau del pecat".

Maria és la tota santa, la Immaculada. ¿Per què? Perquè és la lliure, la dona lliure, la que pot donar el seu sí sense ombra de coacció, sense ser fruit de cap pressió, un sí nítid. És la Immaculada. I és aquesta llibertat la que Maria ens vol regalar a través del gran do que és Jesús. Jesús és el qui camina per camins de llibertat, que allibera profundament el nostre cor, que deixa d'estar subjecte a les opinions dels altres, per molt nombroses que siguin, i és capaç, com Maria, de deixar-se interpel·lar pel Pare i dir un sí lliure que obri la possibilitat de la vida, i vida divina.